REJESTR DOTYCZY:

ŁUCKA Renée
żona Stanisława

s/c ..... i .....

z d. .....

..... w .....

kraj: .....

-+ 25 lutego 1973 w Paryżu

kraj: FRANCJA

pochowany: .....

nr grobu: .....

Nr rejestracyjny

195 / 73

Nota zamieszczona:
w tomie .....
czesci .....
Suplement z r.1973

Indeks

Copyright: 1970
B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

Nota:

Przypisy:

dzieci we rancji

Źródła i bibliografia:

Mysl Polska 15.3/1.4.1973 - wspomnienie

znak rozpoznawczy

12

# Ś. p. RENÉE ŁUCKA

DNIA 25-go LUTEGO 1973 zmarła w Paryżu śp. Renée Łucka, pracująca na wysokim stanowisku w Dyrekcji Paryskiej Kolejki Podziemnej: zmarła była żoną Stanisława Łuckiego, znanego działacza narodowego i społecznego we Francji.

Renée Łucka oddała wielkie usługi francuskiemu i polskiemu Ruchowi Oporu w czasie Drugiej Wojny Światowej i okupacji niemieckiej. Jako młoda kobieta wysoce uzdolniona, po ukończeniu wydziału prawa i Konserwatorium Muzycznego pracowała w czasie okupacji w centralnych urzędach francuskich w Vichy, oddając równocześnie ogromne usługi Ruchowi Oporu, jako należąca do sieci polsko-francuskiej „F2', która specjalizowała się w wywiadzie na rzecz państw alianckich i która odegrała wielką rolę w momencie wylądowania alianckich sił zbrojnych we Francji w lecie 1944. Za swe zasługi Zmarła była odznaczona francuskim Croix de Guerre i Médaille de la Résistance oraz polskim Srebrnym Krzyżem Zasługi z mieczami oraz otrzymała stopień starszego sierżanta.

Renée Łucka zetknęła się z Polakami w Armii Polskiej na Zachodzie poprzez studentów w Grenoble a później poprzez wspólną pracę ze swym przyszłym mężem w ramach sieci „F2". Wielka patriotka francuska, pochodząca z okolic Grenoble, kochała zawsze muzykę Szopena i to ją łączyło z Polską. W czasie wakacji w Polsce w roku 1971, kiedy po raz pierwszy zobaczyła Polskę, chciała koniecznie odwiedzić rodzinny dom Szopena w Żelaznej Woli pod Warszawą, była też pełna podziwu dla Marii-Skłodowskiej, jako symbolu przyjaźni obu narodów. Od roku 1968-go, kiedy już pracowała na wysokim stanowisku w Dyrekcji paryskiego „Metra", została czynnym członkiem polskiego Towarzystwa Historyczno-Literackiego, którego działalnością bardzo się interesowała.

Jej pogrzeb na cmentarz w Montmorency, gdzie leży tylu zasłużonych Polaków, stał się wielką manifestacją przyjaźni polsko-francuskiej. W wymownych słowach Lucien Duval złożył hołd zmarłej przypominając jej wielkie zasługi dla Résistance i podkreślając jej odwagę, spokój ducha, pogodę i wierność dla idei, którym służyła. Zawsze spokojna i opanowana, ta niezwykła kobieta, wzorowa Żona i Matka trojga dzieci zostawiła po sobie najlepszą pamięć i przyczyniła się do umocnienia przyjaźni Polski i Francji. W. N.